

škozeném I. B., nelze však uznati, že by i obžalovaný M. M., jenž popíral úmysl směřující k usmrcení člověka, takovýto úmysl měl. Podle těchto zjištění dohodl se obžalovaný M. M. s obžalovaným F. S. na přepadení a oloupení lidí jdoucích na trh, k čemuž se obžalovaný M. M. ozbrojil bodlem a jeho společník F. S. puškou. Když se po silnici přiblížil I. B. s bratry, spolupachatel F. S. vyzval je, aby se zastavili a vystřelil jednu ránu z pušky, a by je z a s t r a š i l. Pak přiběhl s obžalovaným M. M. k zastavivším se osobám, vyzval obžalovaného M. M., aby je prohlédl, mají-li peníze, a sám držel namířenou puškou dva z těchto mužů v šachu. Obžalovaný M. M., jsa ozbrojen bodlem, přiskočil k I. B., chtěje ho obrátit o peníze. Napadený se však bránil a M. M. zranil na ruce. Nato spoluobžalovaný F. S. se r o z h o d l I. B. u s m r t i t i, což vykonal, střeliv ho z pušky do břicha. Potom oba spolupachatelé utekli, aniž dokončili zamýšlenou loupež. Z toho plyne, že nebylo zjištěno, že by se pachatelé byli předem výslovně umluvili na zabití. Naopak z uvedených zjištění dlužno usuzovati, že ani obžalovaný F. S. neměl předem pojatého úmyslu na zabití, neboť po prvé vystřelil jen za tím účelem, aby přepadené osoby zastránil. Porotci výslovně zjistili, že spoluobžalovaný F. S. teprve v posledním okamžiku, kdy napadený I. B. se bránil a M. M. zranil na ruce, se rozhodl I. B. usmrtiti. Nebylo zjištěno, že obžalovaný M. M. projevil s tímto poslednějším činem spoluobžalovaného F. S. souhlas, ani jinak nelze z jeho zjištěného jednání usuzovati, že by i jeho úmysl směřoval k zabití člověka. Naopak proti takovémuto závěru svědčí nejen to, že obžalovaný M. M., ačkoliv byl ozbrojen bodlem, tohoto nepoužil, nýbrž i to, že obžalovaný M. po tom, když I. B. byl F. S-ou usmrcen, nepokračoval ve spáchání loupeže, nýbrž utekl, ačkoliv se nemusel obávat odporu, neboť oba bratři zabitého utekli. Ani výrokem poroty nebylo vysloveno, že obžalovaný M. M. byl spolupachatelem úmyslného usmrcení člověka, nýbrž bylo pouze vysloveno, že s loupeží M. M. bylo spácháno úmyslné usmrcení člověka, což vyjadřuje, že spolupachatel při loupeži úmyslně zabil člověka. Poněvadž podle toho úmysl obžalovaného M. M. nesměřoval k usmrcení člověka, nýbrž pouze k provedení prosté loupeže podle § 344 tr. zák., měl býti jeho čin podřaděn pouze pod ustanovení §§ 65 a 344 tr. zák. Tím, že bylo použito též přísnější kvalifikace posl. odst. § 349 tr. zák., byl zaviněn v jeho neprospěch zmatek podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. Proto bylo na základě 1. odst. § 33 por. nov. zrušiti rozsudek prvního soudu ve výroku o kvalifikaci trestného činu, spáchaného obžalovaným M. M. na škodu I. B., a kvalifikovati tento čin pouze jako pokus prosté loupeže podle §§ 65 a 344 tr. zák.

Čís. 4908.

Otázka, či sa podaril dôkaz pravdy alebo aspoň pravdepodobnosti, je otázkou právnou, ktorú má preskúmať najvyšší súd s hľadiska dôvodu zmätočnosti podľa § 385 čís. 1 c) tr. p. srovnáním skutočností, zistených nižším súdom na základe prevedeného dokazovania, s tvrdeniami, ktoré byly predmetom obžaloby.

(Rozh. zo dňa 23. januára 1934, Zm IV 579/33.)

Obžalovaný O. K. napísal a v periodickom časopise »K.« uverejnil niekoľko článkov proti hlavnému súkromnému žalobcovi M. L., ďalej napísal a rozširoval leták s obsahom namiereným proti cti hlavného súkromného žalobcu. Bol za to obžalovaný pre viacnásobné prečiny pomlavy a urážky na cti. Súd prvej stolice ho odsúdil podľa obžaloby. Odvolací súd však obžalovaného podľa § 326 čís. 3 tr. p. sprostil obžaloby s odôvodnením, že sa mu v podstate podaril dôkaz pravdy takmer všetkých tvrdení, pre ktoré bol obžalovaný.

Najvyšší súd na základe verejného pojednávania, konaného o zmätočnej sťažnosti hlavného súkromného žalobcu M. L., z úradnej povinnosti na základe 1. odst. § 35 por. nov. zrušil rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu a vrátil vec odvolaciemu súdu k novému pojednaniu a rozhodnutiu; zmätočnú sťažnosť hlavného súkromného žalobcu poukázal na toto rozhodnutie.

D ô v o d y:

Proti oslobodzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal zmätočnú sťažnosť hlavný súkromný žalobca namietajúc, že výrok odvolacieho súdu o tom, že sa obžalovanému podaril dôkaz pravdy, je mylný, čím poukázal na dôvod zmätku podľa § 385 čís. 1 c) tr. p. Najvyšší súd nemohol rozhodnúť vo veci samej, lebo odvolací súd nezistil všetkých skutočností, rozhodných pre posúdenie, či sa tu vyskytuje dôvod vylučujúci trestnosť následkom dokázania pravdivosti, alebo aspoň pravdepodobnosti tvrdených skutočností.

Odvolací súd nezaoberal sa podrobne jednotlivými pomluvami, ktoré boli predmetom obžaloby, lež vyslovil, že podstata všetkých jednotlivých pomlúv, vzatých jako jedon celok, spočíva v úmyslu obžalovaného poukázať na sobeckú, diktátorsky násilnú, zákonom sa protiviacu a immorálnu povahu hlavného súkromného žalobcu; ďalej, že stačí zistiť z inkriminovaných početných tvrdení len toľko tvrdení, aby nimi bola dokázaná pravdivosť hore uvedenej podstaty všetkých inkriminovaných tvrdení a že netreba žiadať, aby bola dokázaná pravdivosť ostatných jednotlivých tvrdení; napokon odvolací súd uvádza, že sa obžalovanému podaril dôkaz pravdy nie len v dvoch bodoch, jako to uznal prvostupňový súd, lež že obžalovaný dokázal v podstate pravdivosť aj takmer všetkých iných tvrdení, pre ktoré bol obžalovaný. K tomu treba predovšetkým podotknúť, že predmetom dôkazu pravdy alebo pravdepodobnosti majú byť skutočnosti, ktoré zakladajú zažalovanú pomluvu, a že súd nemá si azda najprv urobiť z takýchto tvrdení záver a usudzovať, či tento záver sa kryje so zistenými skutočnosťami, lež má srovnáť jednotlivé tvrdenia, žalované jako pomluva, so zistenými skutočnosťami a pri tom riešiť, či tvrdenie je pravdivé, alebo aspoň mohlo byť základne považované za pravdivé. Len vtedy príde do úvahy otázka, či sa obžalovanému podaril dôkaz aspoň v podstate, totiž, či bola dokázaná pravdivosť hlavného jadra tvrdenia, pri čom nemá významu to, že neboly dokázané aj podriadne skutočnosti, ktoré nič nemenia na podstate obvinenia. Odvolací súd vyslovil síce, že sa obžalovanému podarilo dokázať v podstate prav-

divosť tvrdení, ktoré obsahuje obžalovací spis č. j. T1 III 6/29-12 v bodoch I. 1, 3—6, 8—10, 12—15 a 17 a v bode III. a ďalej tvrdenia, ktoré obsahuje obžalovací spis č. j. T1 9/30-70 vo vetách 1 a 2 bodu II. Avšak týmto výrokom nebolo zistené, a k e s k u t o č n o s t i odvolací súd berie za zistené. Otázka, či sa podaril dôkaz pravdivosti alebo aspoň pravdepodobnosti, nie je otázkou skutkovou, lež právnou, ktorú má preskúmať najvyšší súd s hľadiska dôvodu zmätku podľa § 385 č. 1 c) tr. p. na základe srovnania tých skutočností, ktoré boli zistené nižším súdom na základe prevedeného dokazovania, s tvrdeniami, ktoré boli predmetom obžaloby. Z toho plynie, že odvolací súd opominul zistiť podrobne na základe výsledkov dokazovania, ktoré skutočnosti uznáva za pravdivé a že preto chýba pre najvyšší súd podklad ku preskúmaniu napadnutého rozsudku. Preto najvyšší súd pokračoval podľa 1. odst. § 35 por. nov. a zmätočnú sťažnosť poukázal na toto rozhodnutie.

Čís. 4909.

Berný exekutor nie je oprávnený vniknúť do samostatného a oddeleného bytu inej osoby než exekúta, aby odtiaľ odobral u dlžníka zabavené a k dražbe určenej movitosti. Bránil-li sa držiteľ bytu v takom prípade násilím a vyhrážkami so zbraňou v ruke proti takému postupu exekútorovmu, nejde o zločin násilia proti orgánu vrchnosti, lež iba o priestupok proti verejnému kl'udu podľa § 41 tr. zák. o priest.

(Rozh. zo dňa 27. januára 1934, Zm IV 445/33.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti K. L., obžalovanej zo zločinu násilia proti orgánu vrchnosti, na základe verejného pojednávania následkom zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu vyniesol tento r o z s u d o k: Vyhovuje sa čiastočne zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, založenej na dôvode zmätočnosti podľa bodu 1 a) § 385 tr. p., z tohoto dôvodu zmätočnosti zrušuje sa rozsudok vrchného súdu a obžalovaná K. L. uznáva sa vinnou priestupkom proti obecnému kl'udu podľa § 41-I. tr. zák. o priest., ktorý tak spáchala, že dňa 9. novembra 1932 v S. bez úmyslu vydieračstva vyhrážala F. ťažkým poškodením tela.

Z d ô v o d o v:

Proti rozsudku vrchného súdu ohlásil verejný žalobca zmätočnú sťažnosť na základe bodu 1 a) § 385 tr. p. Podľa skutkového stavu boli dňa 30. marca 1931 berným vykonávateľom zabavené nástenné hodiny v cene asi 40 Kč u M. L. v S. ako vlastníctvo dlžníka, ktoré hodiny však pozdejšie pri dražbe, konanej dňa 19. mája 1932, v jeho byte najdené neboli. Teprv dňa 9. novembra 1932 našiel hodiny berný exekútor F. D. u obžalovanej K. L. (matky exekúta M. L.) v jej byte, ktorý je síce v tom istom dome — rovnako ako byt jej syna dlžníka M. L. — avšak sú to oba zvláštne a samostatné byty. Berný exekútor F. D., naleznuvši zabavené hodiny v byte menovanej obžalovanej, chcel ich so steny ihneď vziať, čomu však obžalovaná zabránila kričiac, že ich nevydá, že príde-li